רבן שמעון בן גמליאל סבר אין אותיות נקנות

במסירה ורבי סבר אותיות נקנות במסירה

אמר ליה אביי א"כ פלוגתא לדמר אמר ליה

ותפלוג 6 אמר ליה הכי קאמינא לך מתניתא

לא מיתרצא אלא כדמתרצא מר ואם כן קשיא

דרבן שמעון בן גמליאל אדרשב"ג אלא אמר

אביי הכא במאי עסקינן כגון שנמצא אחד

מהן קרוב או פסול ובפלוגתא דר' מאיר ור'

אלעור הא מיפלגי רבי סבר לה כרבי אלעור

דאמר שמעון בן מסירה כרתי ורבן שמעון בן

גמליאל סבר לה סכרבי מאיר דאמר עדי

חתימה כרתי והא יאמר רבי אבא ימודה

היה רבי אלעזר במזוייף מתוכו שהוא פסול

אלא אמר רבי אבינא הכל מודים שאם כתוב

בוס הוזקקנו לעדותן של עדים ונמצאת עדותן

מזוייפת שהוא פסול כדרבי אבא לא נחלקו

אלא בשמר שאין עליו עדים כלל דרבי סבר

לה כר' אלעזר דאמר עדי מסירה כרתי

ורבן שמעון בן גמליאל סבר לה כרבי מאיר

דאמר עדי חתימה כרתי ואיבעית אימא

במודה בשמר שכתבו צריך לקיימו קא

מיפלגי דרבי סבר סמודה בשמר שכתבו

אין צריך לקיימו ורבן שמעון בן גמליאל סבר

צריך לקיימו והא איפכא שמעינן להו דתניאי

שנים אדוקין בשמר מלוה אומר שלי הוא

ונפל ממני ומצאתו ולוה אומר שלך הוא

ופרעתיו לך יתקיים השטר בחותמיו דברי

רבי רבן שמעון בן גמליאל אומר יחלוקו והוינן בה ולית ליה לרבי הא דתנן "ישנים

אוחזין במלית זה אומר אני מצאתיה וזה

אומר אני מצאתיה זה ישבע שאין לו בה

פחות מחציה וזה ישבע שאין לו בה פחות

מחציה ויחלוקו ואמר רבא אמר רב נחמן במקויים דכולי עלמא לא פליגי דיחלוקו כי

פליגי בשאינו מקויים רבי סבר מודה בשמר

שכתבו צריך לקיימו יואי מקיים ליה גבי פלגא

ואי לא חספא בעלמא הוא ורבן שמעון בן

גמליאל סבר מודה בשמר שכתבו אין צריך

לקיימו ויחלוקו איפוך ואיבעית אימא לעולם

לא תיפוך אלא הכא בלברר קמיפלגי כי הא

דרב יצחק בר יוסף הוה מסיק ביה זוזי ברבי

אבא אתא לקמיה דרבי יצחק נפחא אמר

פרעתיך בפני פלוני ופלוני אמר ליה רבי יצחק

יבואו פלוני ופלוני ויעידו אמר ליה אי לא אתו

לא מהימנינא והא קיימא לן ייהמלוה את

חבירו בעדים אינו צריך לפרעו בעדים אמר

ליה אנא בההיא כשמעתא דמר סבירא לי

דאמר רבי אבא אמר רב אדא בר אהבה

אמר רב יהאומר לחבירו פרעתיך בפני פלוני

ופלוני צריך שיבואו פלוני ופלוני ויעידו

ים[א"ל] והא אמר רב גידל אמר רב יחלכה

כדברי רבן שמעון בן גמליאל ואף רבי לא

צב א מיי פ״א מהלי גירושין הלי טו ופ״ד הלי ב סמג עשין לד וסיי נ טוש״ע ח״מ סיי נא סעיף ז וטוש״ע אה״ע סיי קל סעי

ו ו וסי קלג סעיף א:

ב ב מיי שם פייא הל יו

וסמג שם טושיע חיימ

סי נא סעיף ג וסעיף ו

וטושיע אהייע סי קל סעיף

וטושיע אהייע סי קל סעיף

ין: צד ג מיי פי״ד מהלי מלוה ולוה הלי יד סמג עשין לד טוש״ע ח״מ סי׳ סה סעיף טו: צה ד מיי פ״ט מהלי טוען

ונטען הל' ז סמג עשין נה טוש"ע ח"מ סי' קלח

ספיף מ. ה מיי פי״ד מהל' מלוה ולוה הל' יד סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי" סה

נד טושיע ח"מ סיי סה סעיף טו: צו ו מיי פי"א מהלי מלוה ולוה הלי א סמג שם טוש"ע ח"מ סיי ע סעיף א: צח ז מיי פ"ו מהלי טוען ונטען הל' ה ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סר

חזקה חיישינן דשמא החזיר לו השטר וחזרה מכירתו: יו השטר דווודה מכידות: אימא אף בחזקה. כלומר דשטר הוי עיקר ואם אין לו שטר אלא חזקה מועיל לו: רבי סבר אותיות נקנות במסירה. דכיון שמסר . הלה את השטר קנה להכי אמר נידון בשטר דהיינו עיקר קניה: ורשב"ג סבר אין אותיות נקנות במסירה. אא״כ החזיק נמי הקרקע להכי אמר אף בחזקה: ואמר לי׳ אביי. לרב דימי את מוקים פלוגתייהו איפוך אביי מר. א״כ פליג אדמר: אמר ליה ותפלוג. ומה בכך . אנא אמינא טעמא דיד והוא אמר טעמא דידיה: אמר ליה אביי אם כן קשיא דרשב"ג אדרשב"ג. דהכא אמר איפכא כדאמר :לעיל לטעמא דרב דימי לעיל לטעמא דרב דימי: אלא אמר אביי. לא קשיא הכא אמאי אמר רשב״ג אין אותיות נקנות במסירה כגון שנמצא אחד מן העדים שבשטר קרוב או פסול. ורבי דאמר נידון בשטר סבר לה כר׳ אלעזר דאמר כלומר אותן שמוסר לה הגט בפניהם היינו עיקר . כריתות וה"נ קא סבר בויזמות הייינ קא סבו דאע"ג דעדי השטר אחד קרוב או פסול נידון בשטר בעדי מסירה שאם יש לו עדים שמָסר לו את השטר שכתב לו מכירה בפניהם מוטיל לו השמר: ורשר"ג סבר כר' מאיר דאמר עדי חתימה כרתי. היינו עיקר כריתות הלכך קסבר כיון דעדי חתימה דהאי שטר פסול נידון בחזקה ולא בשטר: והאמר רבא. התם בשטו י וואמו דבא. הונם במס' גיטין מודה ר' אלעזר בגט מזוייף מתוכו. שאחד מן העדים קרוב או פסול פסול הגט ולא מועיל עדי מסירה. ועל מה נחלקו כגון על אותן ג' גיטין כגון כתב הגט ואין עליו עדים יש יש עליו עדים ואין בו זמן יש זמן ואין בו אלא עד אחד . לא תינשא ואם נשאת הולד

לא מסרתיו לו: והא איפרא שמעינן להו. בפרק שנים אוחזין [ב"מ ז.] דתניא שנים אדוקים בשטר כו': יתקיים השטר בחוחמיו דברי רבי. וגובה ליה מלוה כוליה וכדמפרשינן טעמא לקמן: והוינן בה. הכי קאמרינן בפ׳ שנים אוחזין [שם] אמר מר יתקיים השטר בחותמיו דברי רבי וגובה לו מלוה כוליה בתמיה ולית ליה לרבי כו׳

יחלוקו וה"נ יגבה חלי חוב הכתוב בשטר ולא יותר: א"ר נחמן במקויים. בהנפק כולי עלמא לא פליגי דפלגי בין שניהם כדין משנתנו דשנים אוחזין: אי מקיים ליה פליג. כלומר אז יש ממש בדבריו ויגבה (ג) מהם חלי חוב שבשטר ואידך פלגא יפסיד בשביל תפיסת הלוה שאדוק עמו בשטר: אלא הכא בלברר קא מיפלגי. אדם שטוען למערער שני מיני חזקות יש לי אחת שיש בידי עדיין שטר מכירה שעשית לי על זה השדה ועוד שיש לי עדי חזקת שלש שנים וקאמר רבי נדון בשטר שלריך לברר ולחמת חת דבריו ולהביא את השטר כמו שטען ועדי חזקה בלא שטר לא יועיל לו כאן מאחר שזה עומד ומערער לא מסרתי לך שטר מעולם ולא מכרתי לך ושלא כדין החזקת והלה טוען שטר יש עדיין בידי ואילו לא טעו כך היה די לו בעדי חזקה כדאמר בחזקת הבתים (לעיל כע.) דעד חלת שנין מזדהר איניש בשטריה טפי לא מודהר ורבן שמעון סבר נדון אף בחוקה לבדה כחילו בח לידון בחוקה לבדה בלא שטר וכל שכן שאם הביא שטר מכירה לא בעי תו עדי חזקה דאין אדם לריך לברר ריבוי טענות שטען שאין לריכים לו וכי היכי דאילו טען מעיקרא אבד שטרי ויש לי חוהה שלש שנים די לו בכך כי טען נמי יש לי שטר עם החוקה די לו בחוקה בלח שטר: מבעיה לדינא. ר׳ חייא לרבי הבה: הטו לה מהימנינה. לומר פרעתי אפי׳ בלא עדים: והא קיי"ל. בפרק שבועת הדיינין י: כשמעתך. דאמרת משמיה דרב לריך שיבואו פלוני ופלוני ויעידו. ומיהו אי אתו הני סהדי ואמרי לא היו דברים מעולם הא אמר רבא בפ' שבועת הדיינין (שבועות דף מא:) כל מילתא דלא רמיא עליה דאיניש וכו׳ והלכתא כרבא ונשבע הלוה שפרעו ופטור: א"ל. ר׳ אבא: והאמר רב גידל אמר רב הלכה כרשב"ג. שאמר נדון אף בחזקה לבדה דכיון דלא היה לריך לטעון שטר יש בידי מאחר שאכלה שני חזקה אין לריך לברר את דבריו שהרבה לטעון מה שאין לריך ואנא נמי כיון דבלא עדים מהימנינא איני לריך לברר ולהביא עדים שחמרתי: וחף רבי לח חמר אלא לברר. כלומר מן הדין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל שאף רבי לא נחלק אלא משום דסבירא ליה דלריך לברר את דבריו אחרי שטען יש לי שטר ורבי מודה שאם לא טען לא היה לריך אלא חזקה לבדה וכיון דלא הויא פלוגתייהו אלא כדי לברר

רבן שמעון בן גמליאל סבר אין אוסיום נקנום במסירה. והלכך לריך עדי חזקה דכיון דא"ל אידך לך חזק וקני ויש לו עדים שהחזיק בה קנה דקרקע נקנית בכסף או בשטר מכירה ומתנה או בחזקה [קדושין כו.] והכי קאמר רשב"ג נדון בחזקה ולא בשטר: א"ל אביי. לרב דימי: א"ר פלוגחא. דבריך לדמר שאמר

רבה למעלה [קסט:] לרבן שמעון אותיות נקנות במסירה ואתה אומר לרבן שמעון אין אותיות נקנות במסירה: א"ל. רב דימי לאביי ותפלוג כלומר איני חושש: א"ל א"כ קשיא דר"ש בן גמליאל כו'. דהא על כרחך הוזקקנו לפרש הברייתה דלעיל כדמר: אלא אמר אביי. מאים שטר דפליגי ביה רבי ורבן שמעון ⁽³⁾ לאו בשטר הכתוב בשם אחר ומסרו לזה פליגי דהא בין לרבי בין לרבן שמעון אותיות נקנות במסירה כדאמרי׳ לרבי בהמוכר את הספינה (לעיל דף עו.) ולרבן שמעון לעיל בשמעתין כדמר אלא בשטר מכירה שכתב בו מוכר ללוקח זה כדין קרקע הנקנית בשטר פליגי וכגון שנמלא אחד מהעדים הרוב כו': רבי סבר כרבי אלעור. דאמר בגיטין בפרק המגרש (דף פו.) אין העדים חותמים על הגט אלא מפני תקון העולם דעדי מסירה גורמין לכריתות גט ונמלא גט כשר בכתיבה בלא עדים אלא שיהא מוסרו לאשתו להתגרש בפני עדים דהא כתיבט וכתב לה בכתיבה לחוד בלא חתימה מיירי ומיהו עדים בעינן שיראו שנתגרשה וה"נ כאילו אין עדים בשטר דמי הלכך נדון בשטר בלא עדי חזקה אלא שיביא עדים שנכתב ונמסר לו בפניהם שהשדה נקנה לו בשטר אע"פ שאין בו עדים: ורבן שמעון בן גמליאל. אומר בחזקה הוא קונה אי א"ל לך חזק וקני שהשטר בלא עדים אינו קונה כר"מש דעדי חתימה עיקר דהאי דכתיב וכתב אחתימת עדים קפיד קרא: מודה ר' אלעור כו'. דדוקה גט שחין בו עדים כשר דאעדי מסירה קפיד רחמנא ומיהו אם חתמו שקר או עדים פסולים בתוך הגט הרי הוא פסול: אלא אמר רבינא הכל מודים. רבי ורשב"ג מודים שאם מזוייף מתוכו שהוא פסול כדר׳ אבא דמודה ר׳ אלעזר כו׳: ואיבעים אימא במודה. מערער שכתבו לשטר שביד זה פליגי וקאמר מערער לא 0 מכרתיו לך וממני נפל השטר ומנחתו: אין לריך לקיימו. דלא דמי לשאר דינים שהפה שאסר הוא הפה שהתיר שאפילו אם היה זה מערער ואומר לא כתבתיו לא היה לנו לחשוד את זה הלוקח בכך שלא נחשדו ישראל לעשות שטרות מזוייפים אלא שהחמירו חכמים להצטרך קיום היכא דמערערי עליה הלכך כי אמר כתבתיו נהמניה למי שהשטר בידו: לריך לקיימו. והכי קאמר רבן שמעון נדון בחוקה ולא בשטר שהשטר אינו מועיל לו כל זמן שלא נתקיים ע"י אחרים אע"פ שזה המערער מודה שכתבו דאיהו אמר כתבתי וקאמר נמי ל) [גיטין ט: וש"כ], ל) [שם
 כא: וש"כ], ג) שם י:, ד) בכל
 הכ"י ליתא לתיבת בו. דק"ס,
 לעיל קנד. ב"ת דף ז. עב: כתובות דף יט. נשבת עח:ן, ב"מ ו, ז) שם ב, ם) שבונות מאי ובחובות ית ס שבועות מה: [כתובות ית. ע" קדושין מג:], ט) רש"ל,
 י) נ"ה הלכה כרבי ואף רבי, כ) בס"ה: החי,
 ל [דברים כד], מ) [גיטין
 כה:, ט) [ג"ל מסרמיו],
 ט) [ג"ל מסרמיו], ם) [שבועות מא:],

הגהות הב"ח

(מ) במ' ומפלוג ואחר ליה לו) גם ומפטג (ממו פים הכי קאמינא כו׳ קשיא) מא״מ ונ״ב גי׳ רשב״ם א״ל א״כ קשיא כו׳: (ג) רשב״ם ד״ה אלא וכו׳ ורבן שמעון ב"ג לאו כו׳ לרשב"ג אומיות כוי שכתב מוכר כל"ל ותיבת כו' שכתב מוכר כל"ל ותיבת בו נמחק: (ג) ד"ה אי מקיים כו' יגבה ממגו חלי חוב:

מוסף רש"י

עדי מסירה כרתי. דאמר אע״פ שאין עליו עדים אלא שנתנו בפני עדים גובה שנתנו בפני עדים גובה מנכסים משועבדים, שאין העדים חוחמים על הגט אלא מפני מיקון העולם, שמא ימותו עדי מסירה או ילכו למדינת הים, אלמא עדי מסילה עיקר (כתובות צד:) מסילה לריך לחמום בגט, וכי כתב קרא וכתב אכמיבת גט קאי ולא אחתימת ידי עדים (גיטין ט: וכעי"ז שם כא:) כרתי, משוי ליה ספר כריתות (קדושין מח.). עדי חתימה כרתי. דכי כתיב וכתב דקרת לחתימת עדים שהיא עיקר (שם כא:). במזויף מתוכו. שחתם עליו חרוב או פסול או שחמם עניו קרוב חו פסוג חו שלח לשחה (שם ד.) דאע"ג שלח לשחה (שם ד.) דאע"ג דאמר ר"א גם שאין עליי עדים כשר, דוקא אין עליו עדים אבל יש בו עדים פסולין פסול מדרבנן, דילמא קאמי למינוסריה באפיהו למימסריה באפייהו עלייהו (שם י:). ומסמך עלייהו (שם י:). מודה בשטר שכתבו אין העדים, אין התלוה צריך לקיימו כעדים המחמותים בו, שאין הלוה שוג זאמן לומר שרעתיו, ולא אמריען בהאי שאם שאם באסתיר, והא דמריען שאתר בער היה הרי הוחוק השטר, ורי אמר בר שהלוה אורים מאחר שאלוה אורים מאחר שאלוה מודה ששטר הוצ שהציא עליו שטר אמת האין המלוה באיל המלוה אין המלוה לריך לחור הוצ שהציא עליו שטר אמת הוא אין המלוה לריך לחור אחר העדים החמומים בי העדים, אין המלוה לריך אחר העדים החתומים בו ולהעיד על חתימתן ולקיימו (ב"מ עב:) דכיון שמודה שכתבו ולוה בו הרי הוא כאילו קיימוהו חותמיו וגובה כל זמן שמוליאו (שבת עח:) כל זמן שמוליסו (שבת נוה) לסמס שטלות הרי הם כשלים ובשטלות לא נימא הפה שאסר הפה שהמיר לפסלו (לעיד קוד). צריך לקיימו. אע"פ שהלוה מודה ליה מע"פ שהכוה מודה ניה היה משכת שבתב שנר זה ולוה לו מעות, לריך המלוה לקיימו ממות, לריך המלוה לקיימו המתן הלהי לומר פרעתיך, דכל זמן שלינו מקוף מאן קמשוי ליה שטרא ליה שמודה לו שמבנה, הא אמר דפריע, המשבר היה שהשברה הא אמר דפריע, או שתבשנה הא אמר דפריע, או שתבשנה הא אמר דפריע, או שתבשנה הא אמר השבריעה משברים ביינות ביינות היינות השברים ביינות ביינות היינות ביינות היינות ביינות היינות ביינות היינות היינות ביינות היינות נו שכתבו, הח חתור דפריע, אבל משהשטר מוחזק על פי עדיו אין הלוה נאמן לותר פרעתי (ב״ח ז. ובעי״ז שבת עח:). שנים אדוקין . בשטר. המלוה והלוה (ב' שלך הוא ופרעתיו

13. שרך הזהו רפרעתיו התקיים השטר בחותמיו. קס"ד דה"ק אם השטר בשיקיימוהו חוממיו לומר כמב ידינו הוא, הרחות לי וממני נפל (שם). ותקיים השטר בחותמיו. קס"ד דה"ק אם השטר ב שיקיימוהו חוממיו לומר כמב ידינו הוא, הכי הוא במוקרום. שכמוב בו הנפק שיא כבר בב"ד והעידו עדים על חמימת ידייהו ואשרטהו וקיימנוהו כדחו (שם). דכולי על מא מדייהו ואשרטהו וקיימנוהו כדחו (שם). דכולי על מא כליגר דיחלוקו. דכי אמריע דיתקיים השטר בחוממיו לא למגבי מלוה כילו קאמר אלא למגבי פלניה, ופלוגיה, ופלוגיה, ופלוגיה, ופלוגייה, ופלוגיה, ובאינו מקוים, בא רצי שביא" ירודוקון. צבי וחנרים זימנקיים השפר בנוחנתי עם ולנגבי חטר שלי קטחו שנה לעבבי שביה, ושטוניים שלה לוקרים רבי סבר אעייש שהלה מדה ליה שכחב שטר זה ולנה לו מעות, צריך המלוה לקיימו בחותמיו, ואפילו השטר בידו נאמן הלוה לומר פכעמדן, דכל ומנן שאינו מקורים מאן קמשר ליה שטרא אוה שמודה לו שכחבו הא אמר דפריע, אבל משהשטר מוחזק על פי עדיו אין הלוה נאמן לומר פרעמי, הלכך זה ששניהם מוחזקים אי מקיים ליה מלוה בעדוח ומשר ליה שטר מעליא אין הלוה נאמן הלוה על ידי חזקה זה שאדוק בו זהרי הוא כשאר מציאה ופליר (שש). ראי לא חספא בעלמא הוא. שאפילו כולו ביד המלוה נאמן הלוה לומר פרעתי (שם).

שמת שמש שבין הוא משום, והשל משנה שמט. שמחה שמש שבין הוא משנה שמט בטפקייות איש כי זה ותרוה החדי בלבד זה והינן בה לבי אל אומה דרין השטר זה כרין שנים שאדורקין בטלית שלדברי הכל יחלוקו: אלא במקויים השטר במדי הוהינן בה לבי אמאי לא יהא דרין השטר זה כל אדרוקין בטלית שלדברי הכל יחלוקו: אלא במקויים השטר במדי בישר למלוה לקיימו ואי מקיים ליה גבי פלנא כדין הטלית ואי לא מקיים ליה חספא בעלמא הוא הואיל יואנו יוצא כולו מתחת ידו. ורשב"ג סבר אואים במדיך אלא משר בבהכי פליגי: אלא הכא בלברר קמיפלגי. קס"ד השתא דתרוייהו סברי דחוקה עיקר והאי דקאמר נידון בשטר לא משום דצריך אלא קסבר הואיל וטען לפני בית דין דיש לו שני באוק הוא מסיק זוזי כר: אמר להכי קאמר נידון בשטר עם החזקה. ורשב"ג סבר אין צריך לברר אלא בחזקה בלבד: מאי לברר. כי הא דרב יצחק בריה דרב יוסף הוה מסיק זוזי כר: אמר להה. ר' אבא לר' יצחק נפחא: והא אמר רב גידל אמר רב

רבינו נרשום

להראות השטר ואם לא הראה השטר אלא עדי נראין דברי רבן שמעון בן גמליאל שאין לו להפסיד בשביל שפת יתר:

אמר אם האנשה ההוא ההוא ההיה אמר ההוא אל או מוויים מחור הההוא לא מוויים מחור הההוא לאו מוויים מחור הההוא לאו מוויים מתוכו וכי האי גוונא נמי בשטרי מקח במזויף מתוכו בקרוב או פסול לא פליגי. אלא בדר׳ אבינא פליגי דאמר ר׳ אבינא הכל מודים. ר׳ ורשב״ג שאם אמרו בית דין או כתבו הווקקנו לעדות של עדות ונמצאת עדותן מזוייפת ונמצא אחד קרוב או פסול היינו מזוייף מתוכה ואם בא לידון באותו שטר אין מועיל לו כלום עדי מסירה ועל מה נחלקו בשאין עליו עדים כלל דההוא לא הוי מזוייף מתוכו רשב״ג סבר עדי חתימה כרתי וכיון דאין עליו עדים ידון בחזקה בלבד: ואיבעית אימא במודה בשטר כו׳ רבי סבר. כיון מהומר ושביי עבוב עוד חוממה ברומי בליון האין עליו עודש ירון בוחקה בכבה האיבעית אימא במודה בשטר מבה בירן שמודה זה התובע בשטר שהוא כתבו לו אין צריכין לקיימו לא בחותמיו ולא להביא עדי חזקה. ורשב״ג סבר אע״פ שמודה שכתבו לו צריך לזה לקיימו להביא עדי חזקה ואם לא יכול לומר לו זה שמודה בשטר שטר אמנה הוא או שטר פסול. הלכך קאמר רבן שמעון בן גמליאל נידון בחזקה ולא בשטר: ולוה אמר שלך הוא. ברור ששלך היה שכתבתי לך ופרעתי לך והחזרת לי ונפל ממני: יתקיים השטר בחותמיו דברי רבי. כלומר יביא עדים שמכירין חתימת ידי עדים וכשר וגובה הכל להכי צריך לקיימו לדברי רבי לפי שהורע כחו שנפל: רבן שמעון בן גמליאל אומר יחלוקו. הואיל דשניהן אדוקין בו האי ממון המוטל בספק ויחלוקו יפרע לו הלוה